

POSUDEK BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

Typ posudku: oponent/ka

Autor/ka práce: Natálie Smoljaková

Název práce: Sebe prezentace pomocí vzhledu

Vedoucí práce: Mgr. Tomáš Holeček, Ph.D.

Oponent/tka: Mgr. Bc. Marta Svobodová

Navržené hodnocení: velmi dobře až dobře dle obhajoby

Zdůvodnění Vašeho hodnocení práce (zejména výhrad a kritických připomínek) rozepište podle níže uvedených kritérií.

Práce se snaží zodpovědět otázku, zda lze úspěšně „prezentovat vlastní představu o sobě samém“ pomocí prvků celkového vzhledu jedince, které může nějakým způsobem ovlivnit (oblečení, účes, gestika, držení těla, výraz tváře). Autorka v rovině teoretického zakotvení využívá vhodně teorii Ervinga Goffmana, která vidí aktéra jako herce „hrajícího divadlo“.

Při interpretaci výzkumu, a dokonce provádění vlastních rozhovorů dochází k problémům - koncept masky, který má být klíčový pro vytváření a přenos představy o sobě samém není vhodně převeden do výzkumných otázek – jimi se autorka často spíše ptá, jaké komunikační partnerky „jsou“, a nikoli, jakou zprávu svým vzhledem o sobě chtějí podat, což se mi zdá být zásadním lapsem – vždyť právě tím, jak se oblékám, možná chci zakrýt ve společnosti to, že jsem nesebevědomá, úzkostlivá a pomocí oblečení jen překonávám vnitřní nejistotu. Pokud však bylo hlavním záměrem práce zjistit, do jaké míry se i přes snahu komunikačních partnerek „maskovat se“ nedaří zakrýt cosi jako jejich pravé já (jehož hledání by už podle mne ale samo o sobě bylo diskutabilní), měla být patrně využita jiná než Goffmanova teorie.

Struktura práce potvrzuje možnou bezradnost autorky nad tím, co chce zkoumat a co zjistit.

Členění na teoretickou a analytickou část je jistě v pořádku, shrnutí odpovědí podle jednotlivých rozhovorů je jednak poněkud únavné čtení, jelikož odpovědi se velmi často opakují, zároveň si tím ale autorka uzavírá i možnost jakékoli míry zobecnění – čtenář se jen dozví, co jednotlivá respondentka odpověděla, a jak reagovali na její na internetu prezentované fotografie ostatní respondentky. Teorie je zároveň z analytické části spíše vykázána, takže nedochází k úplně funkčnímu využití toho, co se čtenář dozvěděl z předchozího oddílu. Velmi stručný závěr, který je výčtem vlastností (jak řečeno výše, už to je problematické kritérium) a znaků, jež respondentky interpretovaly podobně, situaci příliš nevylepší.

Autorka využívá především jeden zdroj – knihu Všichni hrajeme divadlo, vzhledem k tomu, že se snaží o vlastní originální výzkum, bylo by nanejvýš vhodné využít i jiné zdroje – teoretické zakotvení by mohlo být dostačující, ale právě pokud by autorka sáhla i po jiné literatuře, mohla by se vyhnout problému mezi představou, jakou respondentky mají o své skutečné povaze, a mezi tím, jakou zprávu o sobě chtějí vzhledem navenek podat.

Jazykově je práce napsána srozumitelně, bez větších pravopisných a stylistických přehmatů. Co se týče formalit, autorka graficky nesjednotila odkazování – kolísá mezi kulatými a hranatými závorkami, což může čtenáře mást (už vzhledem k tématu práce se lze provokativně zeptat - má to nějaký význam?). Fotografie v příloze by bylo určitě vhodné rozřadit dle respondentek do jednotlivých složek, nebo ještě lépe, očíslovat je a pracovat tak s nimi i v textu, jelikož čtenář se musí pouze dohadovat, o jaké fotografii respondentky diskutují.

Kromě vyjasnění mezi vztahem „reality“ a zprávy předávané o vlastní osobě právě pomocí vzhledu a toho, co bylo skutečným záměrem práce, bych autorku při obhajobě poprosila o možné vysvětlení

zajímavého postřehu, na který narazila v závěru práce - a sice rozporu mezi mírou inteligence u respondentky samotné a jejím hodnocením od respondentek ostatních.

Celkové hodnocení práce: Práci hodnotím jako velmi dobrou, ovšem za předpokladu úspěšné obhajoby – jinak bych se přikláněla spíše k hodnocení dobře.

Datum:

Podpis: